

רבות טען שהמעשה הביא ברכה, בכך ששיכנע את המוני הערבים ברחבי הארץ לברוח.

אנשי אצ"ל ניסו להכניס כמה מן התיאורים — כגון טענתו של קצין בריטי, שגבה למחרת היום עדויות מפי הניצור, לים, ביניהן סיפורים על אונס נשים בידי הכובשים אחרי הקרב. אנשי אצ"ל גם ניסו לתרץ את המעשה בהתנגדות העריבים (!) במעשייוועה שעשו ערבים במי קומות אחרים. ועוד. הם גם טענו כי ההגנה ביצעה במלחמת-העצמאות מעשייוועה דומים. למשל: הרצח ההמוני של 34 בני הכפר הלבנוני חולה, שבוצע עליידי פרי-שעהמילחמה שמואל להים, שנממנה לפני שנה כמנכ"ל הסוכנות מטעם הליכוד.

אולם שום טענה אינה יכולה לטהר את הזוועה שז' דיריאסין, השמורה מלב הערבים, ושסיפקה תירוץ למעשייוועה רבים מצידם. המאורע הונצח בספרים רבים, הונצ'פקו לזיכרו בזרים, ובתודעה הערי-בית קשור השם עד היום בקשר לכיינותק בשמו שז' מנחם בגין.

זוועה

בליילה

אחד השרים הבולטים ביותר בממ' שלת בגין הוא שריהחקלאות אריאל ("אריק") שרון.

בראשית שנות ה'50 הציב משה דיין את אריק בראש יחידה מיוחדת — "יחידה 101" — שביצעה פעולות מעבר לגבול, חברה התפארו לאחר מכן בכך שהרגו

אין בכפר קיביה איש המעז דובר עד אירוועי אותו לידה.

מתחת

לגופות

ר ק שם אחד בתולדות ישראל יכול להתחרות עם השמות דיריאסין וקיביה: כפרקאס.

בערב שבו פרץ צה"ל אל תוך חצייהאי סיני, כחלק מן התוכנית הצרפתית-בריטית-ישראלית, באוקטובר 1956, הוטל עור צר על הכפרים הערביים במשולש הישראלי. במבואות כפרקאס, כפר שקט ושל, עצרה יחידה של מישמר-הגבול את הכפריים שחזרו הביתה, ושלא ידעו כלל כי בינתיים הוטל עוצר.

העדויות של עדייהראייה המעטים ששרי דו בחיים, ושנתקבלו עליידי ביתיהמיש-פט הישראלי, העלו זיכרונות מימי השור אה. גברים, נשים וילדים הועמדו אל הי קיר ונרצחו ברם קר.

אמהות וידידים נרצחו כשהם מחזיקים זה בידו של זה. ילדה פצועה ניצלה כאשר נפלה אל מתחת לגופת אמה. קציריהזוועות היה קרוב ל-50.

היה לכך אפילו, שהוא רלוונטי לזעמו הקדוש של מנחם בגין, הרוצחים — מפך דים וטוראים — נדונו בבית-מישפט צבאי לעונשי-מאסר ארוכים. דינם הומתק, ובסוף של דבר ריצו תקופות-מאסר מגור חכות, ולאחר מכן הועסקו ברוב כבוד על ידי מוסדות ממשלה וציבור.

ערבי פצוע אחרי הפצצה בשער שכם יפו האם היה הבדל בין ערבים ואנגלים?

אז עונשי-המוות בישראל — האם לא היו מעמידים גם לוחם זה למיש-פטריווה ומוציאים גם אותו ל-הורג?

בהתנגשויות אחרות שבוצעו מעבר לגבול, ושבהם נהרגו אנשי-אש"ף, נהרר גו לא פעם נשים וילדים. הסופר ע'סאן כנפאני, שלא היה לוחם אלא דובר ומשורר, נהרג ב-8 ביולי 1972 יחד עם בתי אחיו מפצצה שהוטמנה במכוניתו.

המילחמה הזאת, בינינו ובין האירגונים הלאומיים הפלסטיניים, היא מילחמה מלוכ-לכת. הציבור הישראלי משוכנע כי הצד שלנו פעל תמיד מתוך צורך של תגמול, וכי מעשייהאכזריות שהיו, והפעילות בי נשים וילדים, היו כורח בלתי-ימנע. הי אויב, לעומת זאת, משוכנע כי הוא פועל למען חרותו הלאומית, וכי מעשיו שלו הם תגמול על מעשייהאכזריות ישראלים.

שום בית-דין בינלאומי לא יכיר ריע בוויכוח זה. הוויכוח יימשך עד אשר יושג השלום בין ישראל והערי לם הערבי כולו — ואז ייפסקו גם מעשייהאכזריות.

עד אז, מוטב שנכיר בעובדה כי הצד שלנו אינו טלית שכולה תכלת, והצד השני אינו כפייה שכולה שחורת, ומי שררר אה רק את הוועות שבוצעו עליידי הצד השני, ומתעלם כליל ממעשיינו שלנו, מור ציא על עצמו תעודת-עניות.

לחם

ואריות

מ' נחם בגין מכיר את ההיסטוריה של אצ"ל ולחי' היטב, אם כן, האם זוהי (המשך בעמוד 64)

ישראל, נעשו מעשים שרבים בעולם הגי דירו גם אותם כמעשייוועה.

במיבצע-ליטאני המאסיבי, שהוחל בו אחרי זוועת הקאנטרי-קלאב, נהרגו בהפי צעות ובהפגזות בלא-אבחנה מאות נשים וילדים — ולא דווקא פלסטיניים, אלא בני-כפרים לבנוניים. ההפגזות נועדו לסי לול את הדרך לפני כוחות-צה"ל. תמונה של ילדה לבנונית קטנה ומרוסקת, המור טלה בשלולית, זיעזעה אז את העולם (העולם הזה 2118).

אחרי המיבצע, כאשר נשאל הדי רמטכ"ל דאז, רביאלות (מיד) מרי דכי גור, על ההיכב המוסרי של שיטה זו, הוא האשים את מאשיי מיו בצביעות. הוא טען כי מאז ומעולם מפציעה ומפגזיה ישראל כפרים, על הנשים והילדים, כתגי מוד על פינעוים בישראל. כאשר המראיון הצביע על כך שדובר צה"ל טוען כפי מיקרה כי נפגעו ייעדי מחבלים, השיב גור, בחיוד ציני: "נו, באמת!" ("העולם הזה" 2125).

(היתה זאת הודאה חדי-משמעת כי לדעת גור, הודעות דוברי-צה"ל בשטח זה אינו אמת — וכל ברידעת הבין זאת כך.)

ב-10 במארס 1973 נחתו יחידות של צה"ל בבירות. לוחמים פרצו אל בתיהם של כמה מראשי אש"ף. כל אחד מאיתנו הבין כי קומץ לוחמים, המבצעים פעולה בארץ אויבת, בודדים מול עוצמה כבירה, הם גיבורים.

שלושה מראשי אש"ף, ולא דווקא לור חמים, נהרגו במיטותיהם. אשתו של יוסוף אל-נג'אר נהרגה יחד עימו. כמאל עדוואן נהרגו לעיני אשתו וילדו. בן אחד שלו קפץ מן החלון.

כל המבצעים חזרו בשלום. איזו נפל אחד מהם בשבי, היינו תובעים כי יתייחסו איזו כאז שבוימיחמה. אך איזו היה קיים

שני הפרג'נטים התלויים (1947)

האם מותרת הוצאתם להורג של בני-ערובה?

מנחם בגין, מנהיג האופוזיציה של אז, לא מחה על כך.

ילדה

בשלולית

ר שימחה זו, שהיא חלקית בהחלט, לא באה כדי לגרד פצעים שהגלילו או לעסוק בזיכרונות מאוביסטיים. היא לא נועדה גם לעורר ויכוחים ישנים.

אבל היא דרושה, כדי לשים את הווי-כוח על עונשי-המוות בפרספקטיבה הנכונה. **איזו הופעלו הקריטריונים שז' מנחם בגין להטלת עונשי-מוות, היו המבצעים שז' כמה מן הפעולות האלה — אנשי אצ"ל, לח"י, ההגנה, צה"ל ומישמר הגבול — עתולים להידון למוות.**

במילחמה היהודית-הפלסטינית המתמשכת בוצעו מעשייוועה לרוב, ולא עליידי צד אחד לבדו. ומי ימדוד את הוועות במאזי ניים?

במיסגרת פעולות-התגמול שבוצעו על-ידי ישראל נגד אירגוני-הפידיאיון, בדרך כלל כתגמול על מעשייוועה שבוצעו בי

אזרחים חפים-משע, שנפלו בידיהם במיך רה. אחד מהם, מאיר הריציון, שחט בי סכין — פשטו כמשמעו, עליידי חיתוך הגרון — כמה בדואים חפים-משע, כמע-שהתגמול על רצח אחותו, שעברה בטעות את הגבול.

לאחר מכן העלה משה דיין את האיש הזה על נם, כגרוד לוחמי ישראל כרונו, מופת לכו. כיום הוא נמנה עם ראשי ארץ-ישראל הישומה.

מעשהו הגדול ביותר של אריק באר-תה תקופה התחרה בוועתו בדיריאסין. בסתו 1953 תקפה היחידה את הכפר הערי בי קיביה, בגדה המערבית, ורצחה את מרי בית האוכלוסיה — ילדים, נשים וגברים — עליידי פיצוץ הבתים על ראשיה. המעי שה היה כה מחריד, עד כי דויד בן-גוריון ראה את עצמו נאלץ לשקר ולטי עון כי המעשה בוצע בידי "מתיישבים" פריטים.

אריק הסביר לאחר מכן כי זה קרה בטעות, וכי הוא ואנשיו סברו כי הבתים היו ריקים. ספק אם טענה זו היתה מת-קבלת עליידי השופטים, אילו נערך לו מישפט בינלאומי נוסח מישפטי נירנברג, שבהם הוצאו קצינים להורג בעוון מעשים קטנים יותר.

הזוועה שז' קיביה היתה כה חמוך רה שעד היום, כעבור 25 שנים,